

Upíří Žurnály –
kniha druhá

milovaná

morgan rice

Morgan Rice

Milovaná

Серия «Upíří Žurnály», книга 2

Аннотация

Caitlin a Caleb se vydají na společnou výpravu za nalezením jediného předmětu, který dokáže zastavit nadcházející válku upírů i lidí: Ztracený meč. Předmět z upířských pověstí, o kterém není jasné ani to, jestli vůbec existuje. Chtějí-li mít alespoň nějakou naději na úspěch, musí se nejprve pokusit vypátrat Caitlinin původ. Je opravdu Vyvolenou? Jejich úkol začíná hledáním Caitlinina otce. Kdo to byl? Proč ji opustil? Jak jejich pátrání pokračuje, jsou oba postupně překvapeni, kým Caitlin ve skutečnosti je. Nejsou ale jediní, kdo legendární meč hledá. Sabat Černého přílivu chce zbraň také a neustále jsou Caitlin a Calebovi na stopě. A co je horší, ani Caitlinin malý bratr Sam neustává v hledání otce. I on se brzy ocitne v situaci, kterou nemůže zvládnout, totiž uprostřed války upírů. Ohrozí nakonec i jejich hledání? Putování Caitlin a Caleba je přivede na řadu historických lokalit – od údolí Hudsonu přes Salem až do srdce historického Bostonu – místa, kde byly kdysi na kopci Boston Common popravovány čarodějnice. Proč jsou ale tyto lokality tak důležité pro rasu upírů? A co do činění mají s Caitlininým původem a tím, kým se pomalu stává? Není ale vůbec jisté, zda se jim nakonec podaří jejich úkol splnit. Láska mezi Caitlin a Calebem začíná vzkvétat

a zároveň i ohrožovat všechno, o co se dosud snažili... Knihy č. 3 – 11 ze ságy UPÍŘÍ ŽURNÁLY jsou nyní rovněž dostupné ke stažení! MILOVANÁ, druhá kniha ze ságy Upíří žurnály, je stejně skvělá jako byla ta první, PROMĚNĚNÁ. Je nabitá akcí, romantikou, dobrodružstvím a napětím. Kniha je skvělým pokračováním této série a jenom podnítí váš zájem o další knihy od Morgan Riceové. Pokud se vám líbil první díl, určitě sáhněte i po tom druhém a znovu se zamilujte do autorčina osobitého vypravěčského stylu. Kniha je pokračováním série, avšak lze ji číst i samostatně, aniž by čtenář znal události z předešlého dílu. Vampirebooksite. com UPÍŘÍ ŽURNÁLY jsou ságou se skvělým příběhem a kniha MILOVANÁ patří mezi ty, které prostě máte problém před spaním odložit nedočtené. Konec navíc přesahuje do dalšího děje tak silně, že máte okamžitě po dočtení nutkání koupit další díl a dozvědět se, co bude dál. Je jasné, že tato kniha je velkým krokem kupředu v rámci celé ságy a jako hodnocení si zasluhuje velmi solidní A. The Dallas Examiner V knize MILOVANÁ autorka Morgan Riceová opět dokazuje, že je skvělou vypravěčkou... Tuto chytlavou a zábavnou knihu jsem si užila mnohem více než první díl a velice se těším na další pokračování. The Romance Reviews

Содержание

PRVNÍ KAPITOLA	15
DRUHÁ KAPITOLA	26
TŘETÍ KAPITOLA	44
ČTVRTÁ KAPITOLA	49
PÁTÁ KAPITOLA	54
Конец ознакомительного фрагмента.	59

milovaná

(Upíří žurnály – kniha druhá)

morgan rice

O autorce

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, a která je podle USA Today bestesellerem číslo 1; série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující zatím 11 knih, betseller číslo 1 v USA; bestselleru číslo 1 v USA série TRILOGIE PŘEŽITÍ, post apokalyptického thrilleru skládajícího se zatím ze 2 knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se zatím ze dvou knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

PROMĚNĚNÁ (první kniha ze série Upířích žurnálů), ARÉNA JEDNA - OTROKÁŘI (první kniha z Trilogie přežití), CESTA HRDINY (první kniha ze ságy Čarodějův prsten) a VZESTUP DRAKŮ (první kniha ze série Králové a čarodějové), jsou všechny dostupné zdarma ke stažení!

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách,

přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

VYBRANÉ OHLASY NA MORGAN RICE

„Kniha, která konkuruje STMÍVÁNÍ a UPÍŘÍM DENÍKŮM. Jedna z těch, které budete chtít číst jedním dechem až do poslední stránky! Pokud máte rádi dobrodružství, milostné příběhy a upíry, tato kniha je tou pravou pro vás!“

--Vampirebooksite.com {o knize Proměněná}

„Riceová zde odvádí výbornou práci. Čtenář je, díky autorčinu skvělému vypravěčskému umění, které dělá jednoduchý příběh zvláštním, vtažen do děje od samého počátku... Výborně napsaný příběh představuje extrémně rychlou četbu.“

--Black Lagoon Reviews {o knize Proměněná}

„Ideální příběh pro mladé čtenáře. Morgan Riceová odvedla skvělou práci vytvořením zajímavého a unikátního příběhu. Celá série se točí kolem jedné dívky... velmi neobvyklé dívky!... Velice snadná četba, kterou čtenář doslova proletí... Kniha nemusí být vhodná pro děti (PG).“

--The Romance Reviews {o knize Proměněná}

„Kniha mě od počátku zaujala a už nepustila... Příběh je úžasným dobrodružstvím, které rychle plyne a je plné akce od

samého počátku. V celé knize není jediné nudné místo.“

--Paranormal Romance Guild {o knize Proměněná}

„Nabité akcí, romantikou, dobrodružstvím a napětím. Sáhnete po této knize a zamilujete se do ní znovu a znovu.“

--vampirebooksite.com {o knize Proměněná}

„Skvělá zápleтка. Je to přesně ten typ knihy, kterou je velmi obtížné odložit. Konec knihy je jedním z těch, které vás donutí si okamžitě koupit druhý díl, jen abyste zjistili, co se bude dít dál.“

--The Dallas Examiner {o knize Milovaná}

„Morgan Riceová opět dokazuje, že je skvělou vypravěčkou...Kniha osloví široké spektrum čtenářů, kam budou patřit i mladí fanoušci upířských fantasy žánrů. Příběh končí nečekaným zvratem a zanechá vás v šoku a očekávání, co bude následovat v dalším díle.“

--The Romance Reviews {o knize Milovaná}

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č. 2)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)
POKŘIK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)
UPÍŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENÁ (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

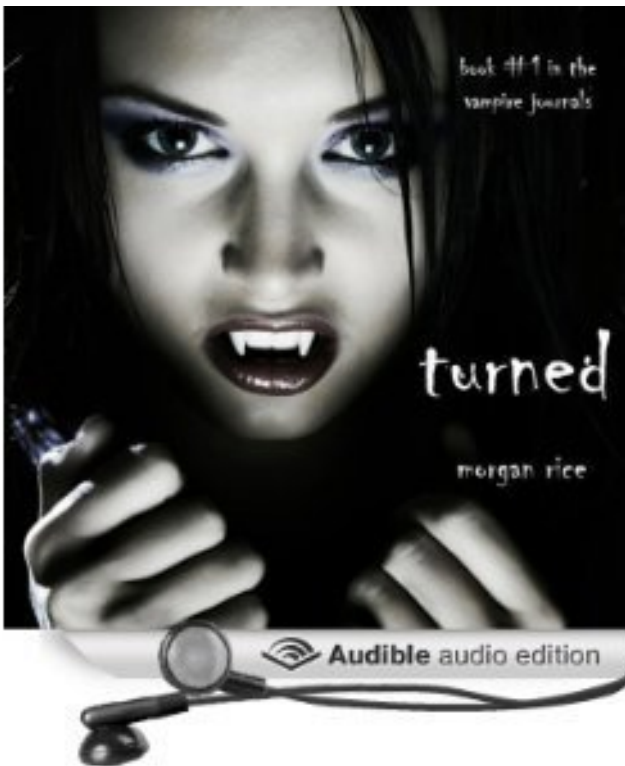

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii UPÍŘÍ ŽURNÁLY ve formátu audio knihy!

Obsah

[PRVNÍ KAPITOLA](#)

[DRUHÁ KAPITOLA](#)

[TŘETÍ KAPITOLA](#)

ČTVRTÁ KAPITOLA

PÁTÁ KAPITOLA

ŠESTÁ KAPITOLA

SEDMÁ KAPITOLA

OSMÁ KAPITOLA

DEVÁTÁ KAPITOLA

DESÁTÁ KAPITOLA

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

DVANÁCTÁ KAPITOLA

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

PATNÁCTÁ KAPITOLA

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

DVACÁTÁ KAPITOLA

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

DVACÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA

DVACÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA

DVACÁTÁ PÁTÁ KAPITOLA

DVACÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA

DVACÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA

DVACÁTÁ OSMÁ KAPITOLA

DVACÁTÁ DEVÁTÁ KAPITOLA

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

FAKT:

V Salemu v roce 1692 tucet tínedžerek, známých jako “trpící,” přežilo záhadnou nemoc, díky které se stali hysterickými a nahlas křičeli, že je místní čarodějky mučí. To

vedlo k salemskému soudu s čarodějkami.

Záhadná nemoc, která tyto dívky postihla, nebyla až dodnes vysvětlena.

“V noci se jí snilo, že viděla moji sochu,
Která, jako fontána se stovkou proudů,
Stříkala čistou krev: a mnoho statných Římanů
Přišlo s úsměvem a vykoupalo si v ní své ruce:
A tyto použila na varování a výstrahu,
A zlo hrozilo...”

--William Shakespeare, Julius Caesar

PRVNÍ KAPITOLA

Hudson Valley, New York

(Dnes)

Poprvé za několik týdnů se Caitlin Paine cítila uvolněně. Sedíc pohodlně na podlaze malé stodoly se opřela o balík sena a vydechla si. Asi deset stop dále hořel malý plamen v kameném krbu; Caitlin jenom přihodila poleno a díky zvuku praskajícího dřeva se cítila klidně. Březen ještě neskončil a dnešní noc byla obzvlášť chladná. Okno na vzdálené stěně nabízelo výhled na noční oblohu, a tak mohla vidět, že pořád padá sníh.

Stodola byla studená, no seděla dostatečně blízko k ohni, aby se mohla nechat hřát jeho plameny. Cítila se pohodlně a její oči postupně těžkli. Vůně ohně vládla stodole a když se natáhla o kousek dál, mohla cítit, jak její ramena a nohy opouští napětí.

Jak samozřejmě věděla, hlavním důvodem jejího pocitu klidu nebyl oheň, nebo seno, dokonce ani úkryt v stodole. Bylo to kvůli němu. Calebovi. Seděla a civěla na něj.

Uložil se kousek od ní, asi patnáct stop, tak dokonale klidně. Spal a ona využila šanci a studovala jeho tvář, její perfektní črty, jeho bledou a průhlednou kůži. Nikdy neviděla tak dokonale řezané rysy. Bylo to neskutečné, cítila se, jakoby koukala na sochu. Nemohla pochopit, jak mohl být naživu už 3000 let. Sama ve svých 18 letech už teď vypadala starší jako on.

No bylo to něco víc než jen jeho rysy. Něco z něj vyzařovalo,

nějaká zvláštní energie. Silný pocit klidu. Když jí byl nablízku, věděla, že všechno bude v pořádku.

Byla šťastná, že tam pořád byl, pořád s ní. Dovolila si doufat, že spolu zůstanou. Ale i když na to myslela, sama sebe vyhřešila, protože věděla, že se vystavuje velkým problémům. Věděla, že kluci jako on nezůstávají nablízku. Na to prostě nebyli stvořeni.

Caleb spal tak dokonale, dýchal tak mělce, že bylo pro ní těžké říct, jestli opravdu spí. Dříve odešel a řekl, že se jde nakrmit. Vrátil se klidnější, s dřevem v rukou a přišel na způsob, jak zajistit dveře do stodoly a zabránit sněhu, aby přes ně pronikal dovnitř. Založil oheň a teď, když spal, Caitlin jej udržovala.

Když se natáhla a dala si další doušek z jejího poháru červeného vína, cítila, jak jí teplá tekutina postupně uklidňuje. Láhev našla v ukryté bedně pod stohem slámy; pamatovala si, že její bratr Sam jí tam před několika měsíci z rozmaru ukryl. Nikdy alkohol nepila, no v několika doušcích neviděla problém, zvláště po tom, čím si prošla.

Držela svůj deník na klíně, s otevřenou stranou, s perem v jedné a pohárem v druhé ruce. Držela jej takhle už 20 minut. Neměla ani ponětí kde začít. Nikdy předtím neměla potíže s psaním, no teď to bylo jiné. Události několika posledních dnů byli příliš dramatické, nedali se jenom tak zpracovat. Teď poprvé seděla dokonale klidná. Poprvé se cítila alespoň trochu v bezpečí.

Rozhodla se, že nejlepší bude začít od začátku. Co se stalo. Proč byla tady. Kto vůbec byla. Potřebovala to zpracovat. Nebyla si dokonce jistá, jestli ještě sama pozná na tyto otázky odpovědi.

Až do minulého týdne byl život normální. Vlastně jsem začínala mít Oakville ráda. Pak jeden den přišla máma a oznámila, že se stěhujeme. Opět. Život se otočil vzhůru nohama, jako s ní vlastně vždycky.

Tentokrát to ale bylo horší. Nebylo to další předměstí. Byl to New York. To město. Státní škola a život v betonu. A nebezpečná čtvrť.

Sam byl taky našťvaný. Mluvili jsme o tom, že bychom nejeli, o útěku. Ale pravda byla, že jsme neměli kam jít.

Tak jsme šli. Tajně jsme doufali, že pokud se nám tam nebude líbit, odejdeme. Najdeme nějaké místo. Kdekoliv. Možná se pokusíme znovu najít tátu, i když jsme oba věděli, že to se nestane.

A pak se to všechno událo. Tak rychle. Moje tělo. Proměňovalo se. Pořád nevím, co se stalo, nebo kým jsem se stala. Ale vím, že už nejsem stejný člověk.

Pamatuju si tu osudovou noc, kdy to všechno začalo. Carnegie Hall. Moje rande s Jonahem. A pak...pauza. Já...krmím se? Zabíjím někoho? Pořád si nedokážu vzpomenout. Víم pouze to, co mi řekli. Víم, že jsem té noci něco udělala, no všechno je to rozmazané. Cokoliv jsem udělala, pořád se mě to drží jako klíště. Nikdy jsem nechtěla nikomu ublížit.

Další den jsem v sobě cítila změnu. Bezpochyb jsem se stávala silnější, rychlejší, citlivější na světlo. Taky jsem cítila věci víc, než předtím. Zvířata se v mé přítomnosti chovali zvláště a já

jsem se chovala zvláště v té jejich.

A taky tady byla máma. Říkala mi, že není moje skutečná máma a pak byla zabita těmi upíry, kteří šli po mně. Nikdy jsem jí takhle nechtěla vidět. Pořád mám pocit, že je to moje vina. Ale nemohla jsem se tam vrátit. Musela jsem se soustředit na to, co mě čekalo, co můžu ovlivnit.

Pak já a to, jak mě chytli. Ti hrozní upíři. A pak, můj útěk. Caleb. Jsem si jistá, že bez něj by mě zabili. Nebo něco horšího.

Calebův sabat. Jeho lidé. Tak jiní. Ale všichni upíři. Teritoriální. Žárliví. Podezřívaví. Vyhodili mě a nedali mu na výběr.

Ale on si vybral. Navzdory všemu si vybral mě. Opět, zachránil mě. Vše kvůli mně riskoval. Miluju ho za to. Víc, než kdy bude vědět.

A já mu za to taky musím pomoci. Myslí si, že jsem vyvolená, nějaký druh upírského mesiáše nebo tak něco. Je přesvědčený, že ho přivedu k nějakému stracenému meči, který zabráni upíří válce a všechny zachrání. Já osobně tomu nevěřím. Jeho vlastní lidé tomu nevěří. Ale vím, že nic víc nemá, a znamená to pro něj celý svět. Riskoval pro mně všechno a toto je to nejmíň, co pro něj můžu udělat. Pro mně to dokonce ani není o tom meči. Jen ho prostě nechci vidět odcházet.

A tak udělám, co můžu. Stejně jsem vždycky chtěla poznat svého tátu. Chci vědět, kdo doopravdy je. Kdo jsem já. Jestli jsem opravdu poloviční upír, nebo poloviční člověk, nebo co vlastně. Potřebuji odpovědi. Pokud nic jiného, potřebuji vědět,

čím se stávám...

*

“Caitlin?”

Zobudila se zasněná. Podívala se nahoru a spatřila Caleba, který stál nad ní a ruce měl jemně položené na jejím rameně. Usmál se.

“Myslím, že jsi zaspala,” řekl.

Porozhlédla se, zbadala svůj otevřený deník na svém klíně a rychle ho zavřela. Cítila, jak její tváře zalévá ruměnec a doufala, že si nic z toho nečetl. Zejména tu část o jejích citech k němu.

Sedla si a přetřela si oči. Byla stale noc a oheň pořád hořel, I když z něj zbyli jenom uhlíky. Musel se taky právě vzbudit. Přemýšlela, jak dlouho spala.

“Promiň,” řekla. “Je to poprvé za několik dní, co jsem spala.”

Opět se usmál a přešel přes místnost směrem ke krbu. Hodil do něj několik dalších polen, které praskali a syčeli, jak se oheň zvětšoval. Cítila, jak jí teplo sahá na nohy.

Stál tam a civěl na oheň, zatímco jeho úsměv se pomalu vytrácel a vypadal být ztracen ve svých myšlenkách. Jak koukal do plamenů, jeho tvář byla osvícena teplou září, co ho dělalo ještě atraktivnějším, jestli to bylo vůbec možné. Jak ho pozorovala, jeho velké bledě hnědé oči změnili barvu na bledě zelenou.

Caitlin se posadila vzpřímeněji a všimla si, že její pohár s červeným vínem byl pořád plný. Dala si doušek, který jí zahřál. Už nějakou dobu nejedla a tak jí víno hned stouplo do hlavy. Spatřila další plastový pohár a vzpomněla si na své způsoby.

“Můžu ti trochu nalít?” zeptala se, a pak nervózně dodala, “tedy, já nevím, jestli piješ—”

Zasmál se.

“Ano, upíři taky pijou víno,” řekl s úsměvem, přistoupil blíž a držel svůj pohár, zatím co mu nalévala.

Byla překvapená. Ne z jeho slov, ale z jeho smíchu. Byl jemný, elegantní a příjemně se rozléval po místnosti. Byl záhadný, jako vše, co se ho týkalo.

Jak zvedal pohár ke svým rtům, podívala se nahoru do jeho očí a doufala, že se i on podívá do těch jejích.

Podíval se.

Pak oba najednou odvrátili pohled. Cítila, že její srdce bije rychleji.

Caleb se vrátil na svoje místo, sednul si na slámu, opřel se a díval se na ní. Zdálo se, že jí studuje. Cítila se rozpačitě.

Nevědomky si přešla rukou po svém oblečení a přála si, aby na sobě měla něco hezčího. Pokoušela se vzpomenout si, co má na sobě. Někde po cestě, nedokázala si vzpomenout kde, se zastavili v nějakém městě a ona šla do jediného obchodu, který tam byl – Armáda Spásy- a našla tam nějaké oblečení.

S hrůzou se podívala dolů a téměř se ani nepoznala. Měla na sobě roztrhané, vybledlé džíny, tenisky, které jí byly příliš velké a pulovr přes tričko. Na tom měla vyblednutý fialový kabát, kterému chyběl jeden knoflík a který jí byl take velký. Ale byl alespoň teplý. A to právě teď potřebovala.

Cítila se nejistě. Proč jí musí takhle vidět? Bylo to prostě její

šťěstí, že poprvé, když potkala kluka, kterého měla opravdu ráda, neměla ani šanci vypadat hezky. V této stodole nebyla koupelna, a i kdyby byla, neměla žádný make up. Znovu odvrátila pohled a cítila se trápně.

“Spala jsem dlouho?” zeptala se.

“Nejsem si jistý, právě jsem se vzbudil,” řekl, opírajíc se a přecházejíc si rukou ve vlasech. “Dnes jsem se krmil brzy. To mě položilo.”

Podívala se na něj.

“To mi vysvětlí,” řekla.

Podíval se na ní.

“Krmení,” dodala. “Jak to funguje? Ty...zabíjíš lidi?”

“Ne, nikdy,” řekl.

Místnost zalilo ticho, zatímco si uspořádával myšlenky.

“Jako všechno ve světě upírů, je to komplikované,” řekl. “Závisí to od toho, jaký typ upíra si a k jakému sabatu patříš. Co se týče mě, já se krmím pouze zvířaty. Zejména jeleny. Stejně jsou přemnožení a lidi je loví taky- a dokonce ne kvůli jídlu.”

Jeho výraz se změnil.

“Ale ostatní sabaty nejsou tak milosrdné. Krmí se i lidmi. Většinou nežádoucími.”

“Nežádoucími?”

“Bezdomovci, tuláci, prostitutky...ti, kteří nemůžou být rozeznáni. Tak to vždycky bylo. Nechtějí poutat pozornost na rasu.

“Proto považujeme můj sabat, moje plemeno upírů, za

čistokrevné a ostatné za nečisté. To, čím se krmíš...ta energie tě naplňuje.”

Caitlin tam seděla a přemýšlela.

“A co já?” zeptala se.

Podíval se na ní.

“Proč se někdy chci krmit, ale někdy ne?”

Svraštil obočí.

“Nejsem si jistý. S tebou je to jiné. Ty jsi kříženec. Je to hodně vzácná věc....Vím, že u tebe to přichází s věkem. Ostatní jsou proměněni přes noc. Pro tebe je to proces. Může ti chvíli trvat se s tím vyrovnat, projít všemi těmi změnami.”

Caitlin si vzpomněla na její bodavé bolesti z hladu, jak se z ničeho nic objevili a celou ji ovládli. Jak jí znemožnili přemýšlet nad něčím jiným než nad krmením. Bylo to hrozný. Děsila se toho, že se to stane opět.

“Ale jak vím, kdy se to znovu stane?”

Podíval se na ní. “Nevíš.”

“Ale já nikdy nechtěla zabít člověka,” řekla. “Nikdy.”

“To ani nemusíš. Můžeš se krmit zvířaty.”

“Ale co se stane, pokud se někde zaseknu?”

“Musíš se to naučit kontrolovat. Chce to trénink. A vůli. Není to lehké. Ale je to možné. Můžeš to kontrolovat. Je to něco, čím si projde každý upír.”

Caitlin přemýšlela nad tím, jaké by to bylo chytit živé zvíře a krmit se ním. Věděla, že už teď byla rychlejší jak kdykoliv předtím, no nevěděla, jestli byla až tak rychlá. A taky vlastně

nevěděla, co dělat, pokud opravdu uloví jelena.

Podívala se na něj.

“Naučíš mě to?” zeptala se, doufajíc v kladnou odpověď.

Jejich pohledy se potkali a cítila, jak jí bije srdce.

“Krmení je v naší rase považováno za posvátnou věc. Vždy se vykonává osamotě,” řekl jemně a omlouval se. “Kromě...” Řekl.

“Kromě?” zeptala se.

“Na manželských obřadech. Ke spojení manžela a manželky.”

Podíval se jinam a Caitlin mohla vidět, že se přesunul. Cítila, jak se jí krev nalévá do líc a místnost se náhle stala velmi teplou.

Rozhodla se nechat to být. Teď neměla žádné návaly hladu a s touto situací se vyspořádá, když přijde. Doufala, že on bude tehdy při ní.

Kromě toho, hluboko uvnitř ji až tak moc nezajímalo krmení, upíři, meče, nic z toho. Chtěla hlavně opravdu poznat jeho. Nebo to, co k ní vlastně cítil. Bylo tu mnoho otázek, které se ho chtěla zeptat. Proč si kvůli mně všechno riskoval? Chtěl si jenom najít meč? Nebo je v tom něco jiného? Když najdeš meč, stejně se mnou zůstaneš? I když je vztah s člověkem zakázán, překročil by si kvůli mně tuto hranici?

Ale měla strach.

Namísto toho tedy jednoduše řekla: “Doufám, že najdeme tvůj meč.”

Chabé, pomyslela si. To je to nejlepší, co umíš? Nikdy nebudeš mít odvahu říct, co si opravdu myslíš?

Ale jeho energie byla velmi inenzivní a kdykoliv byla v jeho

blízkosti, bylo pro ní těžké přemýšlet normálně.

“Já taky,” odpověděl. “Není to normální zbraň. Náš druh po ní touží už po staletí. Traduje se, že je to nejlepší turecký meč, jaký kdy byl vytvořený, je vyrobený z kovu, který dokáže zabít všechny upíry. S ním bychom byli neporazitelní. Bez něj...”

Odmlčel se, očividně se bál nahlas vyslovit možné následky.

Caitlin si přála, aby tu byl Sam, přála si, aby jim pomohl najít jejich otce. Znovu si prohlížela stodolu. Neviděla žádné známky jeho nedávné přítomnosti. Přála si, opět, aby nestratila na cestě svůj telefon. Udělalo by to život mnohem jednodušší.

“Sam tady vždycky chodíval,” řekla. “Byla jsem si jistá, že tady bude. Ale vím, že se vrátil do tohoto města-jsem si tím jistá. Nešel by nikam jinam. Zítra půjdu do školy a promluvím si s mými přáteli. Musím to zjistit.”

Caleb přikývnul. “Věříš, že on ví, kde je tvůj táta?” zeptal se.

“Já...nevím,” odpověděla. “Ale vím, že o něm ví mnohem víc než já. Vždycky se ho snažil najít. Pokud někdo něco ví, tak je to on.”

Caitlin vzpomínala na všechny ty chvíle se Samem, jak ho neustále hledal, ukazoval jí nové stopy a vždy skončil zklamaný. Všechny ty noci, kdy šel do jejího pokoje a seděl na kraji její postele. Jeho touha vidět jejich otce byla ohromná, bylo to jako nějaká věc, která v něm žije. Cítila to taky, no ne tak silně jako on. Určitým způsobem bylo pro ní těžší sledovat jeho zklamání.

Caitlin myslela na jejich problémové dětství, na všechno, co nezažili a náhle jí pohltili emoce. V oku se jí vytvořila

slza, kterou si zahanbeně rychle utřela, doufajíc, že Caleb nic nespatrił.

Ale on to viděl. Vzhledl k ní a intenzivně jí pozoroval.

Pomalu vstal a posadil se vedle ní. Byl tak blízko, že mohla cítit jeho energii. Bylo to intenzivní. Její srdce začalo tlouct.

Jemně prošel prstem přes její vlasy, které ji odhrnul z tváře. Pak ním prošel přes kraj jejího oka a dolů po její tváři.

Pořád seděla tváří dolů, koukajíc na podlahu, bála se mu podívat do očí. Cítila, jak jí zkoumá.

“Neměj strach,” řekl svým jemným hlubokým hlasem, co jí úplně uklidnilo. “Najdeme tvého otce, uděláme to společně”

No to nebylo to, čeho se obávala. Obávala se jeho. Caleba. Obávala se, že jí opustí.

Přemýšlela, jestli by jí políbil, kdyby se na něj podívala. Umírala touhou cítit dotek jeho rtů.

Ale bála se otočit hlavou.

Měla pocit, jakoby uběhli hodiny, než se odhodlala obrátit směrem k němu.

Ale on se už odvrátil. Ležel opřený o seno, zavřené oči, spal, s jemným úsměvem na tváři, který osvětloval oheň.

Sklouzla blíže k němu a opřela se, položila si hlavu jenom kousek od jeho ramena. Téměř se dotýkali.

A téměř bylo pro ní dost.

DRUHÁ KAPITOLA

Caitlin vyklouzla přes dveře do stodoly a koukala na svět pokrytý sněhem. Bílé sluneční světlo se odráželo od všeho. Přitísla si ruce na tvář a cítila bolest, jakou nikdy předtím nezažila: její oči jí úplně ničili.

Caleb vystoupil vedle ní, zatímco dokončoval ovazování svých ramen a krku tenkým materiálem. Vypadalo to téměř jako plastový obal, no zdálo se, že když jej položil na kůži, rozplynul se. Nemohla ani říct, jestli tam opravdu byl.

“Co to je?”

“Obal na kůži,” řekl, koukajíc se dolů, zatímco si ho opatrně znovu a znovu obaloval kolem ramen a paží. “To je to, co nám umožňuje vyjít na slunce. Jinak by se naše kůže spálila.” Prohlédl si jí. “Ty ho nepotřebuješ—zatím.”

“Jak to víš?” zeptala se.

“Věř mi,” řekl a zašklebil se. “To zjistíš.”

Sáhl si do kapsy a vybral malou nádobku kapek do očí, zaklonil se a dal si několik kapek do každého oka. Otočil se a kouknul se na ní.

Muselo být jasné, že jí oči bolí, protože jí na čelo jemně položil svou ruku. “Zakloň se,” řekl.

Caitlin se zaklonila.

“Otevři oči,” řekl.

Když to udělala, natáhnul ruku a do každého oka jí dal jednu

kapku.

Šíleně to bolelo a ona zavřela oči a posunula si hlavu níž.

“Oh,” řekla, zatímco si třela oči. “Pokud se na mě zlobíš, prostě mi to řekni.”

On se zašklebil. “Promiň, nejprve to pálí, no pak si na to zvykneš. Tvoje citlivost se stratí za pár vteřin.”

Zamrkala a protřela si oči. Pak se podívala nahoru a její oči byli znovu v pořádku. Měl pravdu: všechna bolest se ztratila.

“Většina z nás pořád nevychází přes den von, pokud to není nutné. Jsme tehdy slabší. No někdy musíme.”

Podíval se na ní.

“Ta jeho škola,” řekl. “Je to daleko?”

“Jenom krátká procházka,” řekla, chytila ho pod paži a vedla ho přes zasněžený trávník. “Oakvillská střední. Před pár týdny to byla taky moje škola. Jeden z mých přátel musí vědět, kde je.”

*

Oakovillská střední vypadala přesně tak, jak si jí Caitlin pamatovala. Bylo neskutečné být zpátky. Jak se tak koukala kolem, měla pocit, jakoby jen byla na krátkých prázdninách a teď se vrátila do normálního života. Dokonce si na vteřinu dovolila uvěřit, že události několika posledních týdnů byly jenom bláznivý sen. Dovolila si fantazírovat, že všechno bylo opět v normálu, tak jako předtím. Byl to dobrý pocit.

Ale když se rozhlédla a viděla vedle sebe stát Caleba, věděla, že normální nebylo nic. Pokud bylo něco neuvěřitelnějšího jako návrat na toto místo, byl to návrat s Calebem po jejím boku.

Bude vcházet do své školy s tímto úžasným mužem po svém boku, který měl hodně přes šest stop, široké, velké ramena, byl celý oblečený v černém, vysoké límce na jeho černém koženém kabátu objímali jeho krk a vklouzali pod jeho podlouhlé vlasy. Vypadal, jakoby právě vyšel z obalu jednoho z tak populárních časopisů pro teenagerky.

Caitlin si představovala, jaká by byla reakce ostatních děvčat, kdyby ji s ním viděli. Na té myšlence se pobavila. Nikdy nebyla nějak obzvlášť populární a zejména žádní kluci jí nevěnovali příliš pozornosti. Nebyla nepopulární—měla pár dobrých přátel—ale jenom těžko by se dalo říct, že byla v centru populárního dění. Odhadovala, že byla někde ve středu. I tak si ale pamatovala opovrhování ze strany některých nejpobláznějších dívek, které se všechny drželi spolu, chodili namyšleně po chodbách a ignorovali každého, kto se jim nezdál být tak perfektní jako ony. Teď by si jí možná všimli.

Caitlin a Caleb vyšli po schodech a pak přes velké dvojité dveře do školy. Caitlin se podívala na velké hodiny: 8:30. Perfektní. První hodina bude právě končit a chodby se každou chvílí zaplní. To je udělá méně podezřelými. Nemusela se obávat bezpečnosti nebo přejetí chodbou.

Jak na zavolanou právě zazvonil zvonek a v průběhu vteřin se chodby začali plnit.

Dobré na Oakville bylo, že to byl jiný svět jako ta hrozná střední v New Yorku. I když se tady chodby zaplnili, pořád zbývalo spoustu místa na pohyb. Velká skleněná okna pokrývali

všechny stěny a propouštěli dovnitř světlo a oblohu a všude kam jste se podívali, jste mohli vidět stromy. Téměř to stačilo k tomu, aby jí toto místo začalo chybět. Téměř.

Školy měla po krk. Technicky byla jenom pár měsíců od maturity, no měla pocit, že se za několik posledních týdnů naučila víc, jako by se kdy mohla sezením ve třídě po několik dalších měsíců a získáním oficiálního diplomu. Učení milovala, no taky byla šťastná, že se sem už nikdy nevrátí.

Když kráčeli chodbou, Caitlin hledala známé tváře. Procházeli zejména kolem druháků a prváků a nespatriila nikoho z její maturitní třídy. Ale jak procházeli kolem ostatních studentů, byla překvapená reakcí, kterou viděla na tvářích všech holek: každá jedna dívka doslova civěla na Caleba. Ani jedna z nich se to nesnažila zakrýt a nebyla schopná se koukat jinam. Bylo to jakoby procházela chodbou s Justinem Bieberem.

Caitlin se otočila a viděla, že všechny dívky se zastavili a pořád koukali. Některé si spolu šeptali.

Podívala se na Caleba a přemýšlela, jestli si toho všimnul. Pokud jo, nedal to na sobě znát a očividně ho to nezajímalo.

“Caitlin?” ozval se šokovaný hlas.

Caitlin se otočila a viděla tam stát Luisu, jednu z dívek, se kterými kamarádila, než se odstěhovala.

“Och můj bože!” řekla Luisa vzrušeně a otevřela náruč k objetí. Předtím, jako Caitlin mohla zareagovat ji už Luisa objímala. Caitlin ji taky objala. Bylo fajn vidět známou tvář.

“Co se ti stalo?” zeptala se Luisa jako vždy ve vzrušeném

spěchu svým jemným hispánským akcentem, jelikož se sem z Portorika přestěhovala pouze před pár lety. “Jsem tak zmatená! Myslela jsem si, že si se přestěhovala!? Psala jsem ti zprávy a e-mail, no nikdy jsi mi neodpověděla.”

“Hrozně mě to mrzí,” řekla Caitlin. “Ztratila jsem mobil a neměla jsem žádný počítač a–”

Luisa neposlouchala. Právě si všimla Caleba a uchváceně na něj civěla. Doslova jí padla sánka.

“Kto je tvůj přítel?” konečně se skoro šeptem zeptala. Caitlin se usmála: nikdy svou kamarátku neviděla tak zmatenou.

“Luisa, toto je Caleb,” řekla Caitlin.

“Těší mě,” řekl Caleb, usmál se a natáhl svou ruku.

Luisa na něj pořád civěla. Byla jako v tranzu, pomalu natáhla svou ruku, očividně příliš šokovaná, aby se zmohla na slovo. Podívala se na Caitlin a nedokázala pochopit, jak mohla ulovit takového kluka. Koukala na ní jinak, téměř jakoby nevěděla, kto vlastně je.

“Um...” začala Luisa překvapeně, “...um...jak...kde... jak...jak jste se seznámili?”

Na vteřinu se Caitlin pohrávala s myšlenkou, jak odpovědět. Představovala si, že Luise řekne všechno a na této myšlence se pousmála. To by nebyl dobrý nápad.

“Potkali jsme se...po koncertě,” řekla Caitlin.

Byla to alespoň zčásti pravda.

“OMG, jaký koncert? Ve městě? Black Eyed Peas!?” zeptala se ve zhonu. “Já ti tak závidím! Umírám touhou vidět je!”

Caitlin se usmála při představě Caleba na rockovém koncertu. Nějak si ho tam nedokázala dost dobře představit.

“Um...ne tak úplně,” řekla Caitlin. “Luisa, poslyš, promiň, že tě přerušuji, no nemám moc času. Potřebuji vědět, kde je Sam. Neviděla si ho?”

“Samozřejmě. Každý ho viděl. Vrátil se minulý týden. Vypadal divně. Zeptala jsem se ho kde jsi a o co se jedná, no nic mi neřekl. Pravděpodobně bude v té prázdné stodole, kterou tak miluje.”

“Není,” odpověděla Caitlin. “Právě jsme tam byli.”

“Opravdu? Tak to mě mrzí. Nevím. Je druhák, víš? Naše cesty se až tak často neskříží. Zkoušela jsi mu napsat zprávu? On je pořád na Facebooku.”

“Neměla jsem telefon—” začala Caitlin.

“Vem si můj,” přerušila jí Luise a předtím, jak stihla dokončit, strčila svůj mobil Caitlin do ruky.

“Facebook je už otevřený. Jenom se přihlaš a napiš mu.”

Samozřejmě, pomyslela si Caitlin. Proč mě to nenapadlo?

Caitlin se přihlásila, zadala do vyhledávání Samovo jméno, přešla na jeho profil a klikla na zprávu. Váhala, přemýšlela co přesně mu napsat. Pak naťukala: “Same. To jsem já. Jsem ve stodole. Setkáme se tam. Co nejdřív.”

Klikla na odeslat a vrátila mobil zpátky Luise.

Caitlin slyšela nějaký nepokoj a otočila se.

Skupina nejpopulárnějších maturantek šla po chodbě přímo k nim. Šeptali si mezi sebou. A všechny se dívali přímo na Caleba.

Poprvé v sobě Caitlin cítila novou emoci. Žárlivost. V očích těchto děvčat, které jí nikdy předtím nevěnovali žádnou pozornost mohla vidět, že by jí Caleba nejradši ve vteřině ukradli. Tyto dívky se točili kolem jakéhokoliv kluka na škole, o kterého měli zájem. Nezáleželo na tom, jestli měl přítelkyni nebo ne. Museli jste prostě doufat, že se nezakoukají do vašho kluka.

A teď všechny civěli na Caleba.

Caitlin doufala, modlila se, aby byl Caleb vůči jejich kouzlu imunní. Že jí bude mít pořád rád. Ale jak nad tím přemýšlela, nevěděla přijít na to, proč by měl. Byla tak průměrná. Proč by se s ní zahazoval, když by holky jako tyto klidně i umřeli, jenom aby byl jejich?

Caitlin se potichu modlila, aby dívky pokračovali v chůzi. Jen pro tentokrát.

Samozřejmě to tak nebylo. Její srdce tlouklo, když se skupina otočila a směřovala přímo k nim.

“Ahoj Caitlin,” falešně milým hlasem řekla jedna z dívek.

Tiffany. Vysoká, s modrýma očima, blond rovnýma vlasama a tenká jako hůl. Od hlavy po paty oblečená v oblečení od nejlepších návrhářů. “Kto je tvůj přítel?”

Caitlin nevěděla, co říct. Tiffany a její přítelkyně jí nikdy nevěnovali ani chvíli. Nikdy se ani nepodívali jejím směrem. Byla šokována, že vůbec věděli o její existenci a znali její jméno. A teď se s ní pokoušeli začít konverzaci. Caitlin samozřejmě věděla, že to s ní nemá nic společného. Chtěli Caleba. Tak hrozně, že se snížili k mluvení s ní.

To nevěštilo nic dobrého.

Caleb musel vycítit Caitlinin nepokoj, protože k ní přistoupil o krok blíž a jednu ruku jí položil přes rameno.

Caitlin nikdy v životě nebyla tak vděčná za nějaké gesto.

Se znovunalezenou sebajistotou nabrala odvahu aby promluvila. “Caleb,” odpověděla.

“Tak, co tu lidi vlastně děláte?” zeptala se další dívka. Bunny. Byla replikou Tiffany, akorát, že byla blondýna. “Myslela jsem, že jsi odešla, nebo tak něco.”

“No, jsem zpátky,” odpověděla Caitlin.

“Tak, ty jsi tu nový?” zeptala se Tiffany Caleba. “Jsi maturant?”

Caleb se usmál. “Ano, jsem tu nový,” odpověděl záhadně.

Tiffaniny oči se rozzářili, protože si to vysvětlila tak, že je nový na jejich škole. “Skvělé,” řekla. “Dnes večer je párty, pokud chceš přijít. Je to v mém domě. Je to pouze pro pár blízkých přátel, ale rádi tě tam uvidíme. A...ehm...tobě taky, myslím,” řekla Tiffany, koukajíc na Caitlin.

Caitlin cítila, jak jí pohlcuje hněv.

“Vážím si vašeho pozvání, dámy,” řekl Caleb, “ale s politováním vám musím říct, že s Caitlin už máme dneska večer důležité povinnosti.”

Caitlin cítila, jak se její srdce zvětšilo.

Vítězství.

Když sledovala, jak jim postupně mrznuły úsměvy na tvářích, nikdy necítila takové zadostiučinění.

Dívky zvedli své nosy a odplížili se pryč.

Caitlin, Caleb a Luisa tam zůstali osamotě stát. Caitlin si vydechla.

“OMG!” řekla Luisa. “Tyto dívky nikdy předtím nikomu nevěnovali ani chvíli. A už vůbec ne pozvání.”

“Já vím,” řekla Caitlin.

“Caitlin!” řekla náhle Luisa, natáhla se a chytla ji za paži. “Právě jsem si vzpomněla. Susan. Říkala něco o Samovi. Minulý týden. Že prý ho viděla s Colemanovými. Promiň, právě mě to napadlo. Možná to pomůže.”

Colemanovy. Samozřejmě. To bylo to místo, kde bude.

“Taky,” pokračovala Luisa ve shonu, “se dnes večer všichni potkáváme u Franka. Musíš přijít! Moc nám chybíš. A, samozřejmě, přiveď i Caleba. To bude skvělá párty. Přijde půlka třídy. Musíš tam být.”

“No... já nevím –”

Vtom zazvonil zvonec.

“Musím jít! Jsem tak šťastná, že jsi zpátky. Mám tě ráda. Zavolej mi. Měj se!” Řekla Luisa, zamávala Calebovi, otočila se a spěchala dál po chodbě.

Caitlin si dovolila přemýšlet nad tím, jaké by to bylo být zpět ve svém normálním životě. Trávení času se všemi svými přáteli, chození na párty, do normální školy, chystání se na maturitu. Líbil se jí ten pocit. Na chvíli se opravdu hodně snažila vytěsnit všechny události posledního týdne pryč ze své hlavy. Představovala si, že se vůbec nic zlého nestalo.

Pak se ale podívala na Caleba a realita se k ní začala vracet zpátky. Její život se změnil. Natrvalo. A už nikdy se nezmění zpět. Prostě to musela akceptovat.

Nemluvě o tom, že někoho zabila a hledá ji policie. Nebo, že je jenom otázkou času, kdy ji někde chytnou. Nebo fakt, že celá upířská rasa se ji pokouší najít a zabít. Nebo, že ten meč, který hledá může zachránit mnoho lidských životů.

Život už jednoduše nebyl takový jako býval a nikdy už stejný nebude. Musela se prostě smířit se svou současnou realitou.

Caitlin dala svou ruku pod Calebovu paži a vedla ho směrem ke hlavnímu vchodu. Colemanovi. Věděla, kde žili, a dávalo smysl, že tam Sam bude trávit čas. Pokud nebyl ve škole, právě teď byl s největší pravděpodobností tam. To bylo místo, na které teď museli jít.

Jak vycházeli ven hlavním vchodem na čerstvý vzduch, udivovala se nad tím, jak skvělé je opět jednou vycházet z této střední školy-a tentokrát už nadobro.

*

Caitlin a Caleb přešli přes Colemanových pozemek, sníh na trávníku praskal pod jejich nohama. Dům sám o sobě nebyl nic moc – skromný ranč na jedné straně venkovské cesty. No kus za ním, na konci pozemku, měl stodolu. Caitlin viděla všechny ty pick-upy, nahodile zaparkované na trávníku, a taky spatřila lidské stopy v ledu a ve sněhu a věděla, že cesta do této stodoly zažívala velký provoz.

Toto dělávali děti v Oakville-setkávali se navzájem ve svých

stodolách. Oakville byl jak venkovský, tak i předměstský a dával jim šanci trávit spolu čas v prostorech, které byli dostatečně vzdálené od rodičovského domu a rodičům tedy nevadilo, nebo je nezajímalo, co děláte. Bylo to mnohem lepší jako se potkávat v suterénu. Vaši rodiče nemohli nic slyšet. A vy jste měli svůj vlastní vchod. A východ.

Když Caitlin vcházela do stodoly, zhluboka se nadechla a odsunula těžké dřevěné dveře.

První věc, která ji zasáhla, byla vůně. Tráva. Oblaky z ní viseli ve vzduchu.

To, smíšené s pachem zatuchlýho piva. Příliš hodně.

Co jí však pak udeřilo—více než cokoliv jiného—byl pach zvířete. Nikdy předtím neměla tak silné a pronikavé smysly. Šok z přítomnosti tohoto zvířete přecházel jejíma smyslami, jakoby si právě přičichla k amoniaku.

Koukla se napravo a tam, v rohu, byl velký rotvajler. Pomalu se posadil, civěl na ní a potichu vrčel. Pak přešel na hluboké, hrdelní zavrčení. Byl to Butch. Teď si už na něj vzpomněla. Colemanových protivný rotvajler. Jako by Colemanovi potřebovali odporné zvíře, které dotváří jejich chaotický obraz.

Colemanovy nikdy nebyli nic moc. Tři bratři—17, 15, a 13—někdy v průběhu času se Sam skamarádil se středním bratrem Gabem. Byli jeden horší než druhý. Jejich táta je kdysi dávno opustil, nikto nevěděl, kde se nachází a máma nikdy nebyla nablízku. Prakticky se vychovali sami. Navzdory jejich věku byli

neustále zhulení nebo opilý a více času než ve škole trávili mimo ní.

Caitlin byla smutná, že s nimi Sam tráví čas. Nemohlo to vést k ničemu dobrému.

V pozadí hrála hudba, Pink Floyd. Wish You Were Here.

Číslo, pomyslela si Caitlin.

Byla tady opravdu tma, zejména když venku byt tak jasný den a jejím očím pár vteřin trvalo, než si na nové prostředí úplně zvykli.

A tam byl. Sam. Seděl ve středu toho opotřebovaného gauče, obklopen tuctem kluků. Gabe na jedné straně a Brock na druhé.

Sam byl shrbený nad bongem. Právě došlucoval, posadil a opřel se, vsával vzduch a držel ho v sobě až příliš dlouho. Konečně ho vypustil.

Gabe ho poklepal a Sam se podíval před sebe. V travovém oparu civěl na Caitlin. Jeho oči byli podlité krví.

Caitlin cítila, jak její břicho trhá bolest. Byla hodně zklamáná. Měla pocit, že je to všechno její vina. Myslela na ten čas, kdy se naposled viděli v New Yorku, myslela na jejich hádku. Na svoje krutá slova. "Tak si jdi!" křičela. Proč musela být tak tvrdá? Proč nemohla mít šanci vzít to všechno zpátky?

Ted' už bylo příliš pozdě. Pokud by tehdy zvolila jiná slova, možná to ted' mohlo být jinak.

Stejně tak pocítila i vlnu hněvu. Hněv na Colemanovy, hněv na všechny kluky v této stodole, kteří seděli kolem na těchto opotřebovaných gaučích a židlích, na seně, všichni jenom tak

posedávali, pili, kouřili a nedělali se svými životy vůbec nic. Měli právo se svými životy nic nedělat. No neměli právo do toho zatahovat i Sama. On byl mnohem lepší jako oni. Jenom nikdy neměl někoho, kto by ho vedl. Nikdy neměl žádný otcovský vzor, žádnou lásku od svojí mámy. Byl skvělé dítě a ona věděla, že pokud by měl alespoň zčásti stabilní domov, byl by na tom mnohem lépe. Ale teď už bylo nějak pozdě. Prostě ho to přestalo zajímat.

Přišla k němu o několik kroků blíž. "Same?" zeptala se.

On na ní jenom beze slova civěl.

Bylo těžké rozeznat, co v tom pohledu bylo. Byli to drogy? Předstíral, že ho to nezajímá? Nebo ho to opravdu nezajímalo?

Jeho apatický výraz ji zraňoval více než cokoliv jiného. Předpokládala, že bude šťastný, že ji vidí, že vstane a obejmě ji. Ne tohle. Vypadal, že ho to vůbec nezajímá. Jako kdyby byla jen neznámý člověk. Snažil se jenom vypadat drsně před svými kamarády? Nebo to tentokrát opravdu nadobro zpackala?

Přešlo několik vteřin, Sam se podíval jinam a podával bongo jednomu ze svých přátel. Pořád koukal na kámoše a ignoroval ji.

"Sam!" řekla mnohem hlasitěji a její tvář zalil hněv. "Mluvím s tebou!"

Slyšela smích jeho ubohých přátel a cítila, jak v jejím těle roste hněv. Začínala cítit něco jiného. Zvířecí instinkt. Hněv v ní rostl až do bodu, kdy ho bylo téměř nemožné kontrolovat a obávala se, že to co nevidět překročí hranice. Už to dál nebyl člověk. Bylo to zvíře.

Tito kluci byli velcí, no síla, která rostla v jejich žilách jí říkala, že by každého z nich bez problému zvládla. Měla problémy s potlačováním svého hněvu a doufala, že dokáže být natolik silná, aby to zvládla.

Mezitím rotvajler vystupňoval své vrčení a začal pomalu kráčet směrem k ní. Bylo to, jakoby cítil, že se něco blíží.

Ucítla na svém rameně ruku. Caleb. Byl pořád tady. Musel cítit, jak její hněv roste, byl to ten zvířecí instinkt mezi nimi. Snažil se jí upokojit, říct jí, aby se kontrolovala, aby se neopouštěla. Jeho přítomnost ji uklidňovala. No nebylo to vůbec lehké.

Sam se konečně otočil a podíval se na ní. V jeho pohledu bylo vidět vzdor. Byl pořád naštvaný. To bylo očividné.

“Co chceš?” vyštěkl na ní.

“Proč nejsi ve škole?” byla první věc, kterou se slyšela říct. Nebyla si úplně jistá, proč to řekla, obzvláště při tom všem, co se ho chtěla zeptat. Ale mateřský instinkt v ní se ozval. A toto z ní vyšlo.

Více smíchu. Její hněv narůstal.

“Proč tě to zajímá?” řekl. “Ty jsi mi řekla, abych šel.”

“Mrzí mě to,” řekla. “Já to tak nemyslela.”

Byla ráda, že měla šanci to říct.

No nezdálo se, že by to s ním pohllo. Pořád jenom civěl.

“Same, musím s tebou mluvit. V soukromí,” řekla.

Chtěla ho dostat pryč z toho prostředí, na čerstvý vzduch, někam, kde budou osamotě a budou si moct opravdu promluvit.

Nechtěla se jenom dozvědět o jejich otci; taky si s ním chtěla promluvit tak, jak to mávali ve zvyku. A musela mu říct novinky o mámě. Šetrně.

Ale teď viděla, že to se nestane. Věci se rapidně zhoršovali. Cítila, že energie v této přecpané stodole byla příliš temná. Příliš násilná. Mohla cítit, jak strácí sama nad sebou kontrolu. I navzdory Calebově ruce prostě nevěděla zastavit to, co jí přemáhalo.

“Tak jsem tady,” řekl Sam.

Mezi jeho přáteli slyšela ještě více smíchu.

“Proč se neuklidníš?” řekl jí jeden z kluků. “Jsi hodně napjatá. Pojd’ si sednout. Dej si s náma.”

Natáhl bongo směrem k ní.

Caitlin se otočila a civěla na něj.

“Proč si to bongo nestrčíš do zadku?” slyšela samou sebe říkat přes zaťaté zuby.

Od skupiny kluků přišel ironický aplaus. “Ha, HEZKY!” zakřičel jeden z nich.

Kluk, který jí nabídl bongo, velký, svalnatý hoch, kterého, jak věděla, vykopli z fotbalového týmu, změnil barvu na jasně červenou.

“Co jsi mi to řekla, děvko?” řekl a postavil se.

Podívala se nahoru. Byl mnohem vyšší jak si pamatovala, nejmíň tak 6’ 6”. Cítila, jak se Calebův stisk na jejím rameně stává těsnějším. Nevěděla, jestli je to proto, že se jí snaží uklidnit, nebo proto, že sám začíná být nervózní.

Napětí v místnosti dramaticky vzrostlo.

Rotvajler se připlížil blíže. Teď byl vzdálený tak jednu stopu. A vrčel jako bláznivý.

“Jimbo, klid,” řekl Sam velkému dítěti.

To byl ochránářský Sam. Bez ohledu na to co se dělo, ji ochraňoval. “Je to osina v zadku, no nemyslí to tak. Pořád je to moje sestra. Prostě se uklidni.”

“Myslím to tak,” řvala Caitlin, rozzlobenější jak kdykoliv předtím. “Vy hoši si myslíte, jak jste skvělí, že? Kouřit trávu s mým malým bratrem? Jste jenom parta ztroskotanců. Nesměřujete vůbec nikam. Pokud si chcete podělat vlastní životy, jen směle do toho, no nezatahujte do toho i Sama!”

Jimbo vypadal ještě víc našťavaně, pokud to bylo vůbec možné. Udělal několik výhrůžných kroků směrem k ní.

“Podívejme se, kto to tady je. Paní učitelka. Paní máma. Je tady, aby nám všem řekla, co máme dělat!”

Výbuch smíchu.

“Proč mě ty a ten tvůj teploušský přítel nedonutíte?”

Jimbo přistoupil blíže a se svou rukou, která vypadala jako laba zvířete, strčil do Caitlin.

Velký omyl.

Vztek uvnitř Caitlin explodoval mnohem víc, jak dokázala kontrolovat. V té vteřině, kdy se jí dotkl Jimbův prst se natáhla, chytila jeho zápěstí a vykroutila ho. Bylo slyšet hlasité prasknutí a jeho zápěstí bylo zlomené.

Zápěstí mu vytočila vysoce za záda a pak ho složila na zem,

tváří dolů.

Za méně jako vteřinu ležel tváří na zemi, bezmocný. Přistoupila k němu, položila si svou nohu na jeho krk a držela ho pevně na podlaze.

Jimbo křičel od bolesti.

“Proboha, moje zápěstí, moje zápěstí! Zkurvená děvka! Zlomila mi zápěstí!”

Sam, tak jako i ostatní, se šokovaný postavil. Vypadal být opravdu zaskočený. Netušil, jak dokázala jeho malá sestra složit tak velkého chlapa a ještě k tomu tak rychle.

“Omluv se,” zavrčela Caitlin na Jimba. Byla v šoku z toho, jak jí zněl její vlastní hlas. Zněl hrdelně. Jako zvíře.

“Omlouvám se, omlouvám se, omlouvám se!” naříkal Jim.

Caitlin ho chtěla nechat jít, nechat to být, no část z ní to prostě nemohla udělat. Vztek jí propadl tak náhle a tak silně. Nemohla to nechat plavat. Pořád se to stupňovalo. Chtěla toho kluka zabít. Neměla na to pořádný důvod, no opravdu to chtěla.

“Caitlin!?” křičel Sam. Slyšela strach v jeho hlase. “Prosím!”

Ale Caitlin to nemohla nechat být. Chystala se toho kluka opravdu zabít.

V té chvíli zaslechla vrčení a periferním viděním si všimla toho psa. Vyskočil vysoko nad zem a mířil přímo na její krk.

Caitlin okamžitě zareagovala. Pustila Jimba a jedním pohybem zachytila psa ve vzduchu. Dostala se pod něj, popadla ho za břicho a odhodila ho.

Letěl vzduchem deset, dvacet stop takovou silou, že přeletěl

přes celou místnost a přes dřevěnou stěnu stodoly. Stěna se prolomila za zvuku štípání, zatímco pes kňučel a padal k zemi.

Každý v místnosti civěl na Caitlin. Nedokázali zpracovat to, čeho byli právě svědky. Byl to očividně čin superlidské síly a rychlosti a neexistovalo k tomu žádné možné vysvětlení. Všichni tam stáli s otevřenými ústy a civěli.

Caitlin se cítila ovládnuta emocemi. Vztek. Smutek. Nevěděla, co vlastně cítí a už si dále nemohla důvěřovat. Nemohla mluvit. Musela se odtud dostat. Věděla, že Sam s ní nepůjde. Teď byl jiný člověk.

Tak jako i ona.

TŘETÍ KAPITOLA

Caitlin a Caleb pomalu kráčeli popří břehu řeky. Tato strana Hudsonu byla zanedbaná, pokrytá opuštěnými fabrikami a sklady paliva, které se už dávno nevyužívali. Bylo to tady v dezolátním stavu, no byl tady klid. Když se Caitlin podívala, po proudu řeky uviděla v tento březnový den plavat velké kusy pomalu se odlamujícího ledu. Jejich delikátní, jemné praskání naplnilo vzduch. Vypadali tajuplně a odráželi světlo tím nejzvláštnějším způsobem. Cítila se, jakoby právě vyšla na jednu z těch velkých desek ledu, sedla si a nechala se někam unášet.

Kráčeli spolu potichu, každý ponořený do svého vlastního světa. Caitlin se cítila trapně, že před Calebem ukázala takovou velkou zuřivost. Styděla se za to, že byla tak násilná a že nedokázala kontrolovat, co se to s ní děje.

Taky se styděla za svého bratra, za to, že se choval tak jak se choval a že trávil čas s takovými troskami. Nikdy předtím u něj takové chování neviděla. Cítila se trapně, že Caleba tomu všemu vystavila. Toto mohl být jenom těžko způsob, jak se seznámit s její rodinou. Teď si o ní musel myslet jenom to nejhorší. A to jí zraňovalo nejvíc ze všeho.

Nejhorší však bylo, že netušila, kam odsud půjdou. Sam byl největší nadějí k nalezení jejího tátu. Neměla žádné jiné nápady. Pokud by nějaké měla, už by ho byla před lety našla sama. Nevěděla, co Calebovi říct. Opustí ji teď? Samozřejmě, že

opustí. Nebyla pro něj nijak užitečná a on musel najít ten meč. Jak by s ní vůbec mohl zůstat?

Jak tak kráčeli v tichu, cítila, jak roste nervozita, protože si myslela, že Caleb jenom čeká na správnou chvíli a opatrně vybírá ta správná slova, kterými by ji mohl zdělit, že musí odejít. Jako vlastně všichni v jejím životě.

“Opravdu mě to mrzí,” řekla nakonec jemně, “jak jsem se tam chovala. Mrzí mě, že jsem ztratila kontrolu.”

“To nemusí. Neudělala jsi nic zlého. Pořád se učíš. A jsi hodně silná.”

“Taky mě mrzí, jak se choval můj bratr.”

Usmál se. “Pokud jsem se něco za ta staletí naučil, tak to, že nemůžeš ovládat svou rodinu.”

Potichu pokračovali v chůzi. Podíval se na řeku.

“Tak?” konečně se zeptala. “Co teď?”

Zastavil a podíval se na ní.

“Chystáš se odejít?” zeptala se váhavě.

Vypadal, že se ponořil hluboko do svých myšlenek.

“Nenapadá tě nějaké jiné místo, kde by tvůj táta mohl být? Někdo jiný, kdo ho znal? Cokoliv?”

Ona se však už pokoušela vzpomenout si. Nejistila nic. Vůbec nic. Zavrtěla hlavou.

“Musí existovat něco,” řekl empaticky. “Přemýšlej víc. Tvoje vzpomínky. Nemáš žádné vzpomínky?”

Caitlin silně přemýšlela. Zavřela oči a pokoušela se najít nějakou vzpomínku. Sama sebe se častokrát ptala stejnou otázku.

Ve svých snech tátu viděla tak často, že už nedokázala rozpoznat, co byl sen a co byla realita. Mohla odříkat sen po snu kde ho viděla, pořád ten samý sen, ve kterém běžela po poli, on byl v dálce a pak, když se přibližovala, on se vzdaloval. Ale nebyl to on. Byly to pouze sny.

Byly tady nějaké záblesky, vzpomínky z časů, kdy byla malá, vzpomínky, jak s ním někam odchází. Myslela si, že to bylo někdy v létě. Pamatovala si na oceán. A bylo horko, hodně horko. No opět, nebyla si jistá, jestli to byla skutečná vzpomínka. Zdálo se, že tato vzpomínka se více a více rozmazává. A nedokázala si vzpomenout, kde přesně tato pláž byla.

“Hrozně mě to mrzí,” řekla. “Přeju si, abych ti měla co říct. Pokud ne kvůli tobě, tak aspoň kvůli sobě. Ale prostě nemám. Netuším, kde může být. A taky netuším, jak ho najít.”

Caleb se otočil a díval se na řeku. Zhluboka si povzdechl. Civěl na led a jeho oči opět jednou změnili barvu, tentokrát na mořskou šedou.

Caitlin cítila, že ten čas se blíží. V kterékoliv chvíli se mohl otočit a říct jí tu zprávu. Že odchází. Už pro něj neměla žádný význam.

Téměř si chtěla něco vymyslet, nějakou lež o jejím otci, nějakou stopu, jen aby s ní zůstal. Ale věděla, že to nemůže udělat.

Bylo jí do pláče.

“Nerozumím,” řekl jemně Caleb, pořád koukajíc na řeku. “Byl jsem si jistý, že jsi vyvolená.”

Potichu civěl. Jak čekala, měla pocit, že uběhlo několik hodin.

“A taky je tady něco jiného, čemu nerozumím,” řekl nakonec, otočil se a podíval se na ní. Jeho velké oči byly hypnotizující.

“Když jsem s tebou, něco cítím. Skryté. Při ostatních vždy dokážu vidět životy, které jsme spolu prožili, všechny chvíle, kdy se naše cesty skřížili, v jakékoliv inkarnaci. Ale s tebou...je to zamlžené. Nevidím nic. To se mi nikdy předtím nestalo. Je to jako...by mi bylo zabráněno něco vidět”

“Možná jsme žádné neměli,” odpověděla Caitlin.

Zavrtěl hlavou.

“To bych viděl. S tebou nevidím nic. Nevidím ani naši společnou budoucnost. A to se mi nikdy nestalo. Nikdy za 3000 let. Cítím se jako...nějakým způsobem si tě pamatuju. Cítím se, jako bych byl na pokraji toho, že něco uvidím. Je to někde v mé mysli. Ale nepřichází to. Zblázním se z toho.”

“Tak tedy,” řekla, “možná tam nakonec opravdu nic není. Možná je to pouze tady, teď. Možná tu nikdy nebylo nic víc a ani nikdy nebude.”

Okamžitě litovala svá slova. Znovu tam byla a říkala hloupé věci, které doopravdy ani nemyslela vážně. Proč to musela říct? Byl to přesný opak toho, co si myslela, co cítila. Chtěla říct: Ano, cítím to taky. Cítím se, jako bych s tebou byla od nepaměti. A budu s tebou navždy. Ale namísto toho to celé pokazila. Bylo to proto, protože byla nervózní. A teď to nemohla vzít zpátky. Ale Caleb se nenechal odradit. Namísto toho k ní přistoupil blíž, zvedl jednu ruku, pomalu jí položil na její tvář a odhrnul jí vlasy.

Koukal hluboko do jejích očí a ona sledovala, jak ty jeho znovu mění barvu, tentokrát z šedé na modrou. Koukali hluboko do těch jejích. To propojení bylo ohromující.

Její srdce bilo a cítila, jak jejím tělem stoupá obrovské horko. Měla pocit, jakoby se ztrácela.

Snažil se vzpomenout si? Chtěl jí říct sbohem?

Nebo se jí chystal políbit?

ČTVRTÁ KAPITOLA

Pokud existoval někdo, koho Kyle nenáviděl více jak lidi, byli to politici. Nemohl vystát jejich pózy, jejich pokrytectví, jejich neomylnost. Nemohl vystát jejich aroganci. Zakládající se na ničem. Většina z nich žila stěží 100 let. On žil přes 5 000. Když mluvili o jejich “zážitcích z minulého života,” bylo mu z toho fyzicky zle.

Byl to osud, že se Kyle s nimi musel poplácávat po rameni, chodit kolem těchto politiků každý večer, když se probudil ze svého spánku a vystoupil nad zem přes jejich centrum ve Městské radnici. Sabat Černého přílivu si vybudoval svůj domov hluboko pod radnicí v New Yorku před několika staletími a vždy měli s politiky blízký vztah. Ve skutečnosti byla většina údajných politiků, kterými se hemžila místnost, tajně členy jeho sabatu a uskutečňovali ve městě a taky v celém státě svou agendu. Bylo to nutné zlo, toto míchání, toto dělání obchodů s lidmi.

Ale dost z těchto politiků byli opravdoví lidé, z čeho Kylovi naskakovala husí kůže. Nemohl vystát, že mají přístup do této budovy. Štvalo ho to zejména tehdy, kdy se k němu přiblížili. Jak tak šel, opřel se do jednoho ramenem, přičemž ho silně udeřil. “Hej!” zakřičel muž, no Kyle šel dál, zaťal zuby a mířil k širokým dvojítm dveřím na konci chodby.

Kyle by je byl všechny zabil, kdyby mohl. Ale nebylo mu to umožněno. Jeho sabat se pořád zodpovídal Nejvyšší Radě a

ta jim to z nějakého důvodu pořád nechtěla povolit. Čekala na správný čas nadobro vyhladit lidskou rasu. Kyle čekal už tisíce let a nevěděl, jak dlouho to ještě dokáže. V historii bylo několik pěkných momentů, kdy se dokázali dostat blíž, když dostali zelenou. V roce 1350 v Evropě, kdy všichni konečně dospěli ke konsenzu a společně rozšířili černý mor. To byli skvělé časy. Kyle se při této myšlence pousmál.

Bylo tu taky pár jiných hezkých chvil—jako temný středověk, kdy měli povolené vést války po celé Evropě, zabíjet a znásilňovat miliony neviných. Kyle se široce usmál. To byly jedny z nejlepších století v jeho životě.

Ale v několika posledních stovkách let se Nejvyšší Rada stala hodně slabou a patetickou. Jakoby měli z lidí strach. Druhá světová válka byla pěkná, no hodně omezená a krátká. On toužil po něčem větším. Už dlouho tu nebyli žádné velké epidemie, žádné opravdové války. Bylo to téměř, jakoby upíří rasa byla paralyzována, jakoby měla strach z narůstajícího počtu a síly lidské rasy.

Teď se, konečně, začali vzpamatovávat. Jak Kyle kráčel dolů po schodech z hlavního vchodu ven z Radnice, z jeho chůze bylo cítit nadšení. Dělal dlouhé kroky a těšil se na cestu do South Street Přístavu. Bude ho tam čekat velký náklad. Desetitisíce přepravek nedotčeného, geneticky modifikovaného černého moru. Skladovali ho v Evropě několik stovek let, perfektně uchovaný od posledního vypuknutí. A teď ho upravili tak, aby byl úplně odolný vůči antibiotikám. A všechen bude

Kylův. Udělá to tak, jak si přál. Rozpoutá novou válku na americkém kontinentu. Na svém území.

Budou na něj pamatovat po století.

Při pomýšlení na to se Kyle nahlas rozesmál, i když s jeho výrazem tváře vypadal jeho smích spíše jako vrčení.

Bude to, samozřejmě, muset ohlásit Rexiusovi, vůdci jeho sabatu, ale to byla jenom formalita. Popravdě to byl právě on, kto tomu bude velít. Tisíce upírů z jeho vlastního sabatu—a všech sousedních sabatů—se budou muset zodpovídat jemu. Bude silnější jako kdy předtím.

Kyle už věděl, jak rozpoutá epidemii: rozptýlí jednu dodávku v Penn Station, jednu v Grand Central a jednu na Times Square. Všechno perfektně načasované, v jedné uspěchané hodině. To věci opravdu rozjede. Odhadoval, že v průběhu několika dní bude infikována polovina Manhattanu a v průběhu dalšího týdne budou nakaženi všichni. Tato epidemie se rozšíří rychle a podle toho, jak to všechno zorganizoval, to bude bomba.

Patetickí lidé budou, jak předpokládal, v zástupech opouštět město. Uzavřou mosty a tunely. A to bylo přesně to, co chtěl. Sami se uzamknou v teroru, který bude následovat. Uzamknutí, umírající na mor, Kyle a tisíce jeho přísluhovačů rozpoutají upíří válku, jakou ještě lidská rasa nezažila. V průběhu několika dní vyhladí všechny Newyorčany.

A pak bude celé město jejich. Ne pouze podzemí, ale celé město. Bude to začátek, sirény budou zvolávat všechny sabaty v každém městě, v každé krajině, aby následovali svůj druh. V

průběhu několika týdnů bude Amerika jejich, možná i celý svět. A Kyle bude ten, který to všechno začal. On bude ten, kterého si budou pamatovat. Ten, který nadobro dostal upířskou rasu z podzemí.

Samozřejmě, pro zbývající lidi se najde uplatnění. Přeživších mohou zotročit, můžou je zhromáždit na velkých chovatelských farmách. Kyle by si to užil. Ujistil by se, že všichni budou tlustí a baculatí, a pak, kdykoli by se jeho rasa potřebovala nakrmit, měli by nespočetně možností výběru. Všechny perfektně zralé. Ano, lidi by byly skvělí otroci. A vcelku příjemné jídlo, pokud jsou správně chováni.

Čekali ho skvělé časy. A nic mu nebude stát v cestě. Nic kromě toho prokletého Bíleho sabatu, zakořeněného pod kláštery. Ano, oni budou trnem v jeho patě. Ale ne tak velkým. Jak jednou našel tu hroznou holku, Caitlin, a toho odpadlíka a zrádce Caleba, přivedou ho k meči. A pak bude Bílý sabat bezbranný. Nic se jim nepostaví do cesty.

Kyle vzplanul vztekem, když si vzpomněl na tu hloupou holku, utíkající z jeho sevřetí. Udělala z něj blbce.

Procházel přes Wall Street a kolemjdoucí, velký muž, měl tu smolu, že šel právě jeho směrem. Jak se jim skřížili cesty, Kyle ho vši silou udřel do ramena. Muž se zavrával několik stop zpátky a praštil sebou do stěny.

Muž, oblečen v pěkném obleku, zakřičel, “Hej kámo, jaký máš problém!?”

No Kyle se mu vysmál a mužův výraz se změnil. Se šest

a půl stopami, s masivními rameny a obrovskými rysy, Kyle nebyl muž, kterého byste chtěli vyzvat na souboj. I navzdory své velikosti se muž rychle otočil a pokračoval v chůzi.

To jak strčil do muže mu trochu zvedlo náladu, no Kylův vztek v něm pořád žil. Chytí tu holku. A pomalu jí zabije.

No teď nebyl ten správný čas. Musel si vyčistit hlavu. Měl na práci důležitější věci. Dodávku. Molo.

Ano, zhluboka se nadechnul a znova se usmál. Dodávka byla pouze pár bloků daleko.

Toto budou jeho Vánoce.

PÁTÁ KAPITOLA

Sam se vzbudil na obrovskou bolest hlavy. Otevřel jedno oko a uvědomil si, že odpadl na podlahu ve stodole, do slámy. Byla zima. Nikdo z jeho přátel se neobtěžoval založit večer předtím oheň. Všichni byli až příliš sjetí.

Co bylo horší, místnost se ještě pořád točila. Sam zvedl hlavu, vybral si kousek slámy z úst a ve svých spáncích pocítil ohromnou bolest. Spal v divné poloze a když otáčel krkem, hodně ho bolel. Přetřel si oči a snažil se z nich dát pryč pavučiny, no ty nechtěli jenom tak odejít. Včera to skutečně přehnal. Pamatoval si bongo. Pak pivo, pak whisky a pak ještě víc piva. Zvracení. Pak nějakou trávu na zmírnění toho všeho. Pak výpadek, někdy v průběhu noci. Kdy nebo kde, na to si nedokázal vzpomenout.

Byl hladový, no zároveň se mu zvedal žaludek. Cítil se, jakoby mohl sníst hromadu palačinek a tucet vajec, no taky cítil, že by to všechno ve vteřině vyzvracel. V podstatě se cítil, jako by opět zvracel právě v tuto chvíli.

Snažil se dát dohromady všechny detaily z předešlého dne. Pamatoval si Caitlin. Na to nemohl zapomenout. To bylo něco, co ho opravdu naštvalo. Jak se tu ukázala. Jak složila jenom tak k zemi Jimba. Pes. Co to do pekla mělo být? Všechno se to opravdu stalo?

Rozhlídl se a zbadal díru ve zdi, kterou proletěl pes. Cítil, jako se dovnitř plíží chladný vzduch a věděl, že se to stalo.

Opravdu nevěděl, co si o tom myslet. A kto byl ten chlápek, se kterým přišla? Ten týpek vypadal jako obránce v NFL, no byl neuvěřitelně bledý. Vypadal, jako by právě vystoupil z Matrixu. Sam doopravdy nedokázal říct, jak starý mohl být. Divné však bylo, že Sam měl tak trochu pocit, že ho odněkud zná.

Sam se podíval kolem a viděl všechny své přátele, kteří leželi v různých polohách, většina z nich chrápala. Zvedl ze země svoje hodinky a viděl, že je 11 hodin. Oni všichni ještě chvíli budou spát.

Sam přešel přes stodolu a vzal si láhev vody. Chystal se z ní napít, když se lépe podíval a zjistil, že je plná cigaretových ohorků. Znechucený jí odložil a hledal nějakou jinou. Periférně zbadal poloprázdý džbán vody na podlaze. Vzal jí, pil a nepřestal pít až vypil téměř polovinu z ní.

Už se cítil lépe. Jeho hrdlo bylo tak vyschnuté. Zhluboka se nadýchnul a položil si ruku na jeden spánek. Místnost se pořád točila. Zapáchalo to tam. Musel jít odtud pryč.

Sam přešel přes místnost a rozevřel dveře do stodoly. Vzduch studeného rána byl příjemný. Díky bohu dnes bylo zataženo. I když pořád hrozně jasně, pomyslel si a zamhouřil očima. No nebylo to zdaleka tak špatné, jak to mohlo být. A znovu padal sníh. Skvělé. Více sněhu.

Sam kdysi sníh miloval. Zejména ty dny, kdy sněžilo a on mohl zůstat doma a nemusel do školy. Pamatoval si, jak s Caitlin chodili na vrchol kopce a půl dne se sáňkovali.

Ale teď školu většinou vynechával, takže mu to nepřišlo nijak

zvláštní. Teď to byla jenom jedna veliká osina v zadku.

Sam si sáhl do kapsy a vybral zmačkaný balíček cigaret. Jednu si vložil do úst a zapálil si.

Věděl, že by neměl kouřit. Ale všichni jeho přátelé kouřili a tlačili do toho i jeho. Nakonec řekl, proč ne? A tak před několika týdny začal. Teď už se mu to v podstatě zalíbilo. Mnohem víc kašlal a také ho mnohem více bolela hrud', ale pomyslel si, no a co? Věděl, že ho to zabije. Ale tak jako tak sám sebe neviděl žít příliš dlouhý život. Nikdy. Někde vevnitř nikdy nevěřil, že se jednou dožije 20 let.

Teď, když se mu v hlavě začínalo vyjasňovat, znovu přemýšlel o včerejšku. Caitlin. Cítil se kvůli tomu zle. Velmi zle. Miloval jí. Opravdu. Přešla celou tu cestu sem, jenom aby ho viděla. Proč se ho ptala na tátu? Nebo se mu to jenom zdálo?

Nemohl uvěřit tomu, že tady byla. Přemýšlel, jestli jejich máma vyšilovala a tak Caitlin odešla. Pravděpodobně. Vsadil by se, že právě teď hrozně vyšiluje. Zřejmě se je oba pokouší vypátrat. Nebo možná ne. Koho to zajímá? Už mockrát je přestěhovala.

Ale Caitlin. To bolo něco jiného. Neměl se k ní chovat takovým způsobem. Měl na ní být milejší. Ale byl tehdy až příliš sjetý. No i tak se cítil hloupě. Asi jedna jeho část chtěla, aby se věci vrátili do normálu, ať už to bylo cokoliv. A ona byla to nejbliž k normálu, co znal.

Proč se vrátila? Stěhovala se zpátky do Oakville? To by bylo skvělé. Možná by si mohli spolu najít bydlení. Ano, čím víc nad

tím Sam přemýšlel, čím víc se mu tento nápad opravdu líbil. Chtěl s ní mluvit.

Sam rychle vybral svůj mobil a viděl blikat červené světlo. Klikl na ikonku a viděl, že má novou zprávu na Facebooku. Od Caitlin. Byla ve staré stodole.

Perfektní. Půjde tam.

*

Sam zaparkoval a přešel přes pozemek ke staré stodole. “Stará stodola” bylo vše, co bylo třeba říct. Oba věděli, co to znamená. Bylo to místo, kde vždy chodívali, když žili v Oakville. Bylo to vzadu na pozemku s prázdným domem, který byl na prodej už několik let. Dům tam jenom stál, prázdný a žádal příliš mnoho. Podle toho co věděli, nikdo se nikdy na něj ani nepřišel podívat.

A vzadu na pozemku, hodně vzadu, byla opravdu skvělá stodola, jenom tam tak stála, úplně prázdná. Sam ji jednou objevil a ukázal Caitlin. Ani jeden neviděl problém v tom, aby v ní trávili čas. Oba nenáviděli jejich malý přívěs, kde byli chyceni do pasce se svou mámou. Jednou zůstali vzhůru dlouho do noci, mluvili, opékali marshmallows ve velmi pěkném krbu a oba zaspali. Od té doby se stodola stala jejich útočištěm, zejména, když se to doma už nedalo vydržet. Alespoň se díky nim používala. Po několika měsících se cítili, jako by opravdu patřila jim.

Sam přešel nadšeným krokem přes pozemek, těšil se až uvidí Caitlin. V jeho hlavě se mu teď opravdu vyjasňovalo, zejména po velké kávě z Dunkin’ Donuts, kterou vypil v autě na cestě

sem. Věděl, že v 15 by neměl řídit. Ale pořád byl několik let od získání řidičského průkazu a nechtělo se mu čekat. Zatím ho nikdy nezastavili. A věděl, jak řídit. Tak proč čekat? Jeho přátelé mu dovolili půjčit si jejich pickup a to bylo pro něj dostatečně dobrý.

Jak Sam přišel ke stodole, náhle začal přemýšlet, jestli s ní bude i ten velký chlápek. Něco na něm bylo...nedokázal to přesně popsat. Nedokázal přijít na to, co dělal s Caitlin. Chodili spolu? Caitlin mu vždycky všechno říkala. Jak je možné, že o něm nikdy předtím neslyšel?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.